

Οδηγούσα στο ευρύτερο περιαστικό οδικό δίκτυο και ήταν σαν ήρθε ξαφνικά. Ακαριαία. Επέστρεφα από δουλειά, όχι σε μια από εκείνες τις μέρες που έρχεται, απρόσκλητο, το ερώτημα: «Ζω για να δουλεύω ή δουλεύω για να ζω;»

Ξεπερνώντας την απάντηση, διαπίστωσα το ότι ευρύ παρ μπιρζ του SUV που χρησιμοποιούσα για υπηρεσιακές ανάγκες, ήταν διάστικτο από έντομα.

Την επόμενη χρονική στιγμή συνειδητοποίησα ότι οι λουριδες του δρόμου που έτρεχαν δίπλα ήταν καταπράσινες.

Κι ο ήλιος, μπροστά, ψηλά, ήταν η πρώτη φορά μετά από μήνες που με ζέσταινε, που το φως του με ανάγκαζε να μικραίνω, με μορφασμό, τις κόγχες των ματιών.

Μετά από ανελέητα επίμονες βροχές, ύστερα από μέρες όπου σύννεφα, βαριά μολυβένια είχαν πέσει στα κεφάλια μας, ανέτειλε, έστω καθυστερημένα μια Άνοιξη.

Κι εκείνη τη στιγμή, σε κάποιο σταθμό, έπαιζε το *What it is* του Mark Knopfler. Στους πρώτους στίχους ο δεξιοτέχνης καλλιτέχνης μας λέει με τρόπο γάργαρα:

«*Everybody's Looking For Somebody's Arms To Fall Into*», την ώρα που το επιβλητικό όχημα κυλούσε τους τροχούς του ήσυχα και η καμπίνα πλημμύριζε νότες και στίχους.

Έξω είχε γεμίσει από αργοπορημένη άνοιξη.

Σαν να τέλειωνε ο χρόνος. Σαν τη Χαμένη Άνοιξη του Στρατή Τσίρκα, που θα ήταν είναι το πρώτο μέρος της νέας τριλογίας με τίτλο «*Δίσεχτα χρόνια*». Δεν πρόκαμε όμως.

Σαν την Αθήνα, την «*πιο ανοιχτή πόλη*» του κόσμου, όπως ήταν, όπως την είδε ο ήρωας του.

Σαν τα δισεκτα χρόνια, που δείχνουν να υπερισχύουν τελικά.

Διόδια, Ρεφρέν: «*What it is now?*» διερωτάται στο τέλος με τρόπο ξέψυχο ο Knopfler, σε ένα ερώτημα που δεν περιμένει απαντήσεις.

Πρωτελευταία μέρα του Μάρτη. Πρώτη ανοιξιάτικη. Κι ας βάλουμε το ερώτημα. Αν οι λέξεις ήταν φύλα των δένδρων, τι θα προτιμούσαμε; Άνοιξη ή Φθινόπωρο;